

Chương 22

Gặp lại Sở Dật Đình (2)

Tô Hồng Tụ chỉ nhạt nhẽo quét qua Sở Dật Đình vài lần, sóng mắt đẹp như sương chỉ khẽ dừng lại trên người Sở Dật Đình một chớp mắt, lập tức thu hồi lại, hơn nữa hết sức chăm chú, tập trung tinh thần ném đến tiểu nhị trước mặt.

Đối với Tô Hồng Tụ mà nói, Sở Dật Đình chẳng qua chỉ là người xa lạ gặp vài lần, hơn nữa người xa lạ này còn không có ý tốt với nàng, lần đầu gặp mặt đã muốn làm như thế nào để tóm được nàng về Đại Lương.

Tô Hồng Tụ đương nhiên kính nhi viễn chi¹ với người này, chỉ sợ tránh còn không kịp, tuyệt đối không thể chủ động đi chào hỏi hân.

Giờ phút này, toàn bộ tâm tư của Tô Hồng Tụ đều đặt trên trái vải bưng trong tay tiểu nhị.

Những trái cây trắng trắng, mềm mại này rốt cuộc là gì? Ăn vừa trơn nhẵn vừa ngọt ngào, lúc nàng làm hồ ly còn chưa từng ăn loại trái cây ngon lành như vậy.

Tô Hồng Tụ vừa nghĩ đến cảm giác mềm mại khi trái vải tươi mới vào miệng, hàm răng khẽ cắn trên thịt quả trắng nõn, nước ngọt ngào từ đầu lưỡi trượt thẳng vào cổ họng nàng.

Trái vải ngon lành khiến Tô Hồng Tụ vô cùng hồi tưởng, ánh mắt nàng lúng liếng đưa tình, muốn nói lại thôi mà nhìn tiểu nhị xụi lơ trên đất, cái lưỡi phẩn mềm lặng lẽ thò ra từ hàm răng trắng như tuyết, liếm đôi môi anh đào ướt át dụ người.

Mặt tiểu nhị đỏ ửng nhìn Tô Hồng Tụ chỉ cách hân một chút, Tô Hồng Tụ thật sự quá gần hân, từng đợt mùi hương ngọt ngào trên người nàng chui thẳng vào lỗ mũi hân, trong thoáng chốc tiểu nhị chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hoa cả mắt.

Giống như trước mắt hân nổi lên một đồng bọt khí màu hồng, cả tầm mắt cũng lấp đầy bằng khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng nõn của Tô Hồng Tụ, cực kỳ giống một đóa hoa tươi chậm rãi nở rộ trong sương mù, kiều diễm ướt át, quyến rũ nói không hết, quyến rũ vô cùng vô tận.

Cả lồng ngực tiểu nhị đều tràn đầy hương thơm ngọt ngán trên người Tô Hồng Tụ tản ra, hình như là mùi hương kích thích cao cấp nhất trên thế giới, chọc cho luồng nhiệt mãnh liệt trên dưới toàn thân hân không kiềm chế được mà vọt qua.

Hai mắt tiểu nhị đỏ ngầu nhìn Tô Hồng Tụ trước mặt, rốt cuộc không thể tiếp tục chịu đựng, run run rẩy rẩy, vội thở hân hân thò tay phải run rẩy về phía Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ không hề phát hiện, tiểu nhị nhẹ nhàng khoác tay lên bờ vai mềm mại trắng nõn của nàng, khi lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, trơn bóng mềm mịn gần như có thể chảy ra nước, lòng tiểu nhị giống như bị một tia chớp mãnh liệt bổ xuống.

Râm rập, giống như huyết dịch toàn thân đang ngược dòng về ngực hấn, lấp đầy cả lồng ngực hấn, ép hấn kinh hoàng không thôi, trái tim gần như nổ tung.

Tiểu nhị hoàn toàn sững sờ, trong giây phút ngắn ngủi, hấn gần như quên luôn cả tên họ mình.

Hấn thậm chí quên hô hấp, cũng quên mất tim đập, đầy trong đầy, đầy mắt, đầy lòng đều chỉ còn dư lại một Tô Hồng Tụ xinh đẹp tuyệt luân, xinh đẹp quyến rũ đến khiến cho hấn choáng váng.

Tô Hồng Tụ vẫn không hề phát hiện ra khác thường, tiểu nhị khoác tay lên vai nàng, nàng không hề cảm thấy không ổn - nàng là hồ ly, không phải người, vì vậy hoàn toàn không có ngưng ngưng và dè dặt của nữ tử loài người.

Tô Hồng Tụ chỉ biết đột nhiên tiểu nhị bất động, tay phải đang cầm khay vải giống như cứng đờ ra, cứng rắn chọc trước mặt nàng không hề nhúc nhích.

Lần này giống như cùng tâm ý với Tô Hồng Tụ, nàng lập tức vui vẻ ra mặt, vui mừng đến đôi mắt to xinh đẹp quyến rũ gần như hí thành hai khe hẹp.

Thừa dịp tiểu nhị cứng đờ bất động, Tô Hồng Tụ nhanh chóng ra tay, hết trái này đến trái khác, không hề ngừng nghỉ, ăn sạch trái vải mà tiểu nhị giơ lên trước mặt nàng.

Ở phòng bao đối diện, Sở Dật Đình và thị vệ thiếp thân của hấn Hắc Tháp đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, chờ tiểu nhị bung thức ăn lên cho bọn họ.

Thật ra Sở Dật Đình chưa bao giờ thích ăn vịt nướng, hấn cũng không thích gà nướng, ngỗng nướng, tất cả các món ăn mang chữ nướng.

Nhưng cứ năm ba tháng, lâu nhất là nửa năm lại vào tiệm vịt quay một lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, vịt nướng là món mà Thục phi, mẫu thân Sở Dật Đình thích ăn nhất.

Trong ấn tượng của Sở Dật Đình, thật ra hấn ít thấy mẫu thân mình, phần lớn thời gian mẫu thân đều ở chỗ Phụ hoàng.

Phụ hoàng hấn yêu mẫu thân, cưng chiều mẫu thân, thương mẫu thân, luyện tiếc mẫu thân, gần như biến mẫu thân thành hòn ngọc quý trong tay nâng lên tận bầu trời.

Thục phi thích ăn vịt nướng nhất, Phụ hoàng Sở Dật Đình, đường đường là vua một nước, xé chiều mỗi ngày đều sẽ có nửa canh giờ tự giam mình trong ngự thiện phòng, làm đến mặt mày xám tro, chật vật không chịu nổi, tự tay nấu một bàn toàn vịt nướng đủ sắc hương vị vì nàng.

Thục phi thích hoa mai, Lương đế san bằng cả hậu hoa viên, trồng đầy hoa mai trong hậu cung.

Thục phi thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, Lương đế lại có thể dời tất cả nữ nhân trong hậu cung ra ngoài, thậm chí quy định cung nữ khi đi lại không thể phát ra chút âm thanh nào, nếu không gặp phải sẽ chém đứt hai chân họ.

Lương đế là tôn tử duy nhất của Thái tổ Hoàng đế, tinh thần của người quá không bình thường, thường xuyên sẽ nổi điên, lúc phát tác sẽ rút kiếm chém người lung tung, thậm chí sẽ như phát điên gào khóc thảm thiết về phía cửa cung.

Cả Hoàng cung, cả kinh thành, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một người có thể trấn an Lương đế, để cho người không điên cuồng, để cho người giống người bình thường, chính là Thục phi lớn lên từ nhỏ với người, là tỷ nữ bên cạnh người được người phong đến vị trí Quý phi ngay dưới Hoàng hậu.

Ở trong trí nhớ của Sở Dật Đình, phụ hoàng hẳn thương mẫu phi hẳn, đã đến nông nổi thần hồn điên đảo, tinh thần thất thường.

Người có thể vì Thục phi mà cười vui vẻ cả ngày, từ sáng đến tối cũng toét miệng, mặt mày hơn hờ tươi cười.

Người càng sẽ vì Thục phi u sầu lo lắng, trắng đêm khó ngủ, thậm chí không tiếc phát động lực lượng cả nước, tốn ngàn vàng, chỉ vì tìm ra được một phương pháp, tìm được người, có thể để cho Thục phi nở nụ cười.

Người tìm được, kể từ sau khi Lương đế theo yêu cầu của Thục phi, vì nàng đổi một thống lĩnh thị vệ mới ở cung Loan Phượng chỗ nàng ở, Thục phi quả thật thường xuyên mặt mày xuân sắc, khoe mắt đuôi mày cũng không kiềm chế được mà toát ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Ba tháng sau, nàng theo người thống lĩnh thị vệ kia bỏ chạy, bỏ lại Phụ hoàng hẳn, bỏ lại hẳn, vứt bỏ vinh hoa phú quý vô biên, một đi không trở lại, từ đó không quay đầu lại.

Bởi vì Thục phi, Sở Dật Đình hận tất cả nữ nhân trên thế giới này. Nhất là nữ nhân tướng mạo đẹp và lạnh tanh.

Nữ nhân như vậy vốn không có tâm! Cho dù người khác đối xử tốt như thế nào với nàng, móc tim móc phổi cho nàng, thậm chí dâng cả tính mạng cho nàng, nàng nói đi thì đi, nói thay lòng thì thay lòng, thậm chí lúc rời đi còn không có ngay cả lời từ biệt!

Nữ nhân, nhất là nữ nhân tuyệt sắc, tướng mạo đẹp như Thục phi, tất cả đều lăng lợ, vô sỉ dâm tiện!

Bởi vì kinh nghiệm đặc biệt trong quá khứ của Sở Dật Đình, sau khi trưởng thành, hẳn và Phong Lăng Thiên đều có một tật xấu giống nhau, tất cả thủ hạ và phụ tá của hẳn cũng vô cùng lo lắng, tâm thần thấp thỏm về tật xấu này của hẳn.

Đó chính là hậu viện của Sở Dật Đình cũng không có một bóng người, hẳn không muốn đi thân cận nữ nhân, quả thật ngửi thấy mùi son phấn trên người nữ nhân sẽ chán ghét cau mày tránh ra.

Sở Dật Đình vẫn cho rằng cả đời này của hắn cũng sẽ không yêu bất kỳ nữ nhân nào.

Chỉ cần hắn vừa nhìn thấy nữ nhân, dù nghe người khác ghé vào lỗ tai hắn nói hai từ nữ nhân, trước mắt hắn sẽ hiện ra tròng mắt sắc như máu, dáng vẻ khổ sở không muốn sống của Phụ hoàng khi biết được Thục phi bỏ trốn cùng người.

Cho đến ngày hôm qua, cho đến ánh nắng tươi sáng buổi chiều đó, cho đến khi hắn gặp được khắc tinh đã định trước trong số mạng của hắn ở phủ Thừa tướng Đại Chu Tô Phúc, Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình mang theo Hắc Tháp vào tiệm vịt quay này, hai người lẳng lặng ngồi bên cửa sổ.

Mặc dù hai người gọi một bàn lớn món ăn, nhưng không ai động đũa, Sở Dật Đình càng không liếc mắt nhìn đủ loại món ngon mỹ vị trên bàn.

Kể từ khi vào tiệm, Sở Dật Đình vẫn trầm mặc không nói, tròng mắt tối tăm, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắc Tháp cũng không nhúc nhích theo hắn.

Cũng không một ai động đũa, không ăn một miếng thức ăn nào trên bàn, Hắc Tháp biết, mặc dù Sở Dật Đình không cho phép bất kỳ ai nhắc tới Thục phi trước mặt hắn, nhưng mỗi một lần đi qua thành trấn, hắn cũng sẽ đến tiệm vịt quay nổi danh nhất trấn ngồi một chút, đơn giản vì muốn tìm vận may, xem có thể gặp được Thục phi không.

Người bị bỏ lại, vĩnh viễn không rộng lượng bỏ xuống được, người bị lưu lại, vĩnh viễn không tiêu sái như người rời bỏ đi.

Hai chủ tớ giống như bị thứ gì cố định lại, ngồi thẳng tắp, vẫn không nhúc nhích, người nào đó lại không hề lưu tâm, tinh thần hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, trên lầu vang lên tiếng ỳnh ỳnh giống vật nặng bị đổ xuống đất, kèm theo tiếng nữ tử nũng nịu mềm mại kêu lên: “Này, ngươi làm sao vậy? Vẫn không đứng nổi sao? Nếu không, ta đỡ ngươi?”

Giọng nói mềm mại và quen thuộc này khiến Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên lầu hai.

Ghi chú:

1. Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi.